

Karantén idején

Gubányi Zsófia - 2020-09-27 14:00:00

fotó:

- Szia, drágám, hát mi történt már ebben a napköziben? Mindenkinek elvette az eszét a karantén?
- Szia, mire gondolsz pontosan?
- Hát, Ágika elhagyta a Pistit, a másik kislány meg úgy gondolta, hogy jobb lesz neki a férje unokatestvére?!
- Tudod, milyenek ezek a mai fiatal lányok. Nehezen állapodnak meg, örökké keresik az igazit. Ági azt mondta egyébként, hogy már nagyon rég nem volt jó a kapcsolatuk. Inkább véget vetett neki, mielőtt ő is úgy jár, mint a szülei...
- Valószínűleg azt sosem heveri ki. Két szülőt elveszíteni egyszerre olyan tragikus módon. Istenem, még most is megborzongok, ha eszembe jut a történetük...
- Hát igen, mindenkit megrázott az akkor. Ki gondolta volna, hogy Feri képes ilyen dolgokra? Pedig akkor már rég nem éltek együtt. Mindegy, hagyjuk is. Halottról jót vagy semmit.
- Igen... Na, és Verácska? Az a kis bakfis gyerek a Krisztián nyomába sem érhet. Tényleg nem értem...
- Nem kell nekünk mindent érteni.
- Nem... De akkor is... Teljesen elhűlt bennem a vér, mikor meghallottam. Szegény Pannikát biztos megviseli.
- Hol hallottad?

- Tudod, mióta nem dolgozom, nem járok már sehova. Félévente egyszer fodrászhoz, Krisztikéhez. Ő mesélte múlt héten ezeket.

- Na! Őt inkább hagyjuk is.

- Ezt hogy érted?

- Szép az új autója, igaz? Milyen kis büszke rá... Pedig, azt mondják, hogy összeszúrték a levelet Rózsa Zolival, és a felesége rájött. Mindez a karantén idején.

- Ne beszélj már!

- De. És képzeld! A Gertrúd rájött, és ráparancsolt a Zolira - tudod, vállalkozóéknál a pénzt is nyomtatják -, hogy azonnal fejezzék ezt be, és hogy a Krisztike leszálljon róla, azért kapta az autót. Hogy befogja a száját.

- Ne mondd már! Ez komoly?

- Mondom neked.

- De, de hát Péter ezt biztos nem hagyná. Nem olyan fából faragták. Meg ők olyan nagyon szeretik egymást. Illetve mindig ezt mondja. Ez biztosan nem igaz. Bár láttunk már az életben furcsaságokat...

- Ugye...

- Ez akkor is nagyon hihetetlen.

- Szóval azóta felügyelet alatt van mindenki. Mindig elkap a hányinger, mikor meglátom azzal a kocsival flangálni a faluban. Nem is járok már hozzá.

- Még mindig nehezen hiszem el.

- Pedig így van.

- Hát, tényleg mindig nehezen tudtam elképzelni őket, hogy jöhetnek ki mint egy pár. Tűz és víz a két ember. Krisztike a tűz egyértelműen, a Péter meg olyan kis langyos, egyszerűcske. Mondjuk, most, hogy így gondolkozom. Krisztike még mondta is, hogy a bezártság mindenkit megváltoztatott kicsit. Erre célzott volna?!

- Látod, látod... Előbb-utóbb kiderül itt minden. Rózsa Zolinak sem ez volt az első, tudjuk.

- Istenem... Hát Krisztike is. Azt hittem, ő okosabb.

- Hát nem. De most mennem kell, jól elbeszéltek az időt. Gyerekek jól vannak?

- Igen, igen. Hála az égnek. Ők jól vannak.
- Örülök, hogy találkoztunk! Puszillak drágám!
- Puszika, szia!

Gubányi Zsófia további írásai itt olvashatók: [KÖZTÜNK ÉLNEK](#)

QDEBRECINER.HU
LÁTJUK. HALLJUK. KIMONDJUK.

fotó: Debreciner **CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó.** [Egy hónapra csak 1000 forint.](#)
[Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert! Köszönjük!](#)